

Holland House

Zaterdag 11 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen de komende twee weken vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de eerste aflevering.

Inge de Jong.

Hallo allemaal! Vanaf deze plaats ga ik de komende twee weken verslag doen vanuit Turijn. Ik heb namelijk het baantje weten te bemachtigen waar veel andere Nederlanders jaloers op zijn: ik mag achter de bar werken in het Holland Heineken House in Turijn tijdens de Olympische Spelen. De twee meest gestelde vragen van de afgelopen weken waren dan ook: hoe kom je erbij om daar te gaan werken en hoe ben je achter de bar terecht gekomen? Antwoord op het eerste is dat het een van mijn hersenspinsels is geweest en ik van de zomer gewoon geprobeerd heb om er te komen en uiteindelijk uitgekozen ben. Het antwoord op het tweede is denk ik heel veel geluk hebben.

De afgelopen 2,5 jaar heb ik barervaring opgedaan in een café op de Grote Markt (onder andere toen DJ Tiësto zijn spetterende optreden gaf op de Grote Markt). Toen ik de mogelijkheid kreeg om dit te doen, heb ik na enige twijfel mijn baan opgezegd. Mijn vriend en ik hadden namelijk net een huis gekocht en tja de hypotheek moet toch betaald worden. Maar hoewel ik nog geen idee heb wat ik hierna ga doen, heb ik er nog geen moment spijt van gehad. Deze kans krijg je maar zelden en ik vond daarom ook dat ik die met beide handen moest aangrijpen.

Afgelopen zondag zijn wij na een busreis van 16 uur aangekomen in Turijn. En met wij bedoel ik de 120 vrijwilligers die de komende twee weken elke dag een groot feest gaan bouwen in het Huis.

Veel mensen hebben mij een prettige vakantie gewenst, maar denk maar niet dat het vakantie is. Wij zijn vanaf maandag hard bezig geweest om alles af te krijgen en hoewel er nog wat dingen moeten worden afgewerkt en kinderziektes moeten worden opgelost, is het toch gelukt om het helemaal af te krijgen. We hebben een aantal verschillende ruimtes, zoals

de business lounge, waar prins Willem-Alexander een dezer dagen wordt verwacht, maar de belangrijkste ruimte is misschien wel de feesttent. Iedereen staat al in de startblokken voor vanavond. Dan wordt er topdrukte verwacht met rond de 5000 bezoekers. En reken maar dat het dak er dan afgaat, zeker als er overdag een medaille door één van 'onze' sporters wordt gewonnen.

Daarnaast is er elke avond een optreden van een band. De Dijk bijt de spits af.

De komende tijd zal ik jullie elke dag op de hoogte houden van het reilen en zeilen in en rond het Heineken House.

Maar nu ga ik eerst even een biertje pakken...tot maandag!

Sven

Maandag 13 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen de komende twee weken vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de tweede aflevering.

Inge de Jong en knuffel-Brabander Guus Meeuwis

Het leuke van hier werken is dat niemand het je kwalijk neemt dat je naar de televisie gaat kijken als er Nederlanders moeten gaan sporten. Zaterdag lag dan ook het werk in ongeveer heel het Holland House plat, omdat onze schaatsers de 5 km gingen rijden.

De spanning was om te snijden. Sven had het natuurlijk geweldig gedaan, maar zou hij ook een medaille winnen. Iedereen hier hoopt dat natuurlijk, want het betekent maar één ding: feesten! Ik heb de ritten uiteindelijk in de crewkantine gekeken en hoewel Sven een ereplaatsje had gehaald, was de stemming toch bedompt vanwege het ontbreken van Carl.

Gelukkig was dat gevoel 's avonds helemaal weg. De dj's van 538 zorgden er goed voor dat het publiek in een aardige feeststemming kwam met opzweepende muziek. En opeens was daar...Marco Borsato! Ik had hem 's ochtends al zien zitten bij radio 538 en 's avonds werd er verteld dat hij al weer weg was, maar wij wisten wel beter. Voor ons was het dan ook geen verrassing dat hij even een kort optreden kwam geven, maar voor het publiek wel.

Daarna moesten we een eeuwigheid wachten leek het wel, maar eindelijk kondigde de presentator onze held aan...Sven Kramer. Uit de handen van prins Willem-Alexander kreeg hij (alvast) een medaille uitgereikt. Het hele Huis ging uit z'n dak; ongelofelijk wat een feest.

Sven liet het allemaal maar over zich heen komen, volgens mij was hij aardig overrompeld door alles. Helaas was het maar van korte duur want hij moest naar Mart Smeets. Intussen ging het feest vrolijk verder op de klanken van De Dijk.

En gisteren....tsjaa gisteren. De verrassende overwinning van Irene Wüst en het zilver van Renate Groenewold. Het Holland House was zo ongeveer te klein! En om het feest compleet te maken was er ook nog een optreden van onze knuffel-Brabander Guus Meeuwis.

PS: Oh ja Sven: Net als ik, zijn bijna alle vrouwelijke medewerkers helemaal verliefd op je. Wat een lieve lach heb je toch.

Inge de Jong

Allemaal voor het plakboek

Door Inge de Jong

Donderdag 16 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen de komende twee weken vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de vierde aflevering. Met m'n collega Anne ben ik vandaag weer eens naar Café Torino geweest.

Inge de Jong poseert met schaatster Shani Davis.

Het is toch een hele onderneming om er te komen; alles bij elkaar zijn we anderhalf uur onderweg van het hotel naar het centrum van Turijn. In Nederland zou je dat nooit doen, maar hier is het een welkome afwisseling van het werken en slapen van de afgelopen dagen.

We waren nog geen minuut binnen, of Annemarie Thomas begon tegen ons aan te kletsen. De voormalig schaatster herkende ons aan onze feloranje jassen die iedereen hier heeft gekregen en had wel zin in een praatje. Kostte de thee gisteren nog € 4,50, vandaag betaalden we € 1,80, omdat we bleven staan. In Italië kan het verschil tussen gezellig even zitten en even snel staand een bakkie doen ongeveer 3 euro zijn!

We hebben, denk ik, een half uur met haar gepraat en het was echt heel leuk. Soms vergeet je dat bekende Nederlanders ook maar gewoon mensen zijn.

De eerste dagen racete ik ongeveer achter elke bn'er aan die ik zag (Marco Borsato, Falko Zandstra), maar nu heb ik daar wat meer rust in gevonden.

Dat betekent niet dat ik er geen sport van maak om met bn'ers of andere bekende sportmensen op de foto te gaan...dat vind ik nog steeds fantastisch!

Ik ben nog niet op de foto gegaan met Annemarie Thomas omdat het moment er niet naar was, maar Annemarie als je dit leest: ik zou graag nog een keer met je op de foto willen. Voor mijn plakboek. Morgenavond probeer ik wat dat betreft ook mijn slag te slaan. Dan maken oud-schaatsers Yvonne van Gennip, Ard Schenk, Kees Verkerk en Leo Visser hun opwachting in het Holland House.

Samen met Kees

Door Inge de Jong

Vrijdag 17 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de vijfde aflevering.

Inge de Jong poseert met Kees Verkerk.

Terwijl Jamie Cullum beneden aan het soundchecken is, ben ik met Kees Verkerk op de foto geweest. Gisteravond zetten diverse oud-schaatsers achter de bar hun beste beentje voor.

Inmiddels weet bijna elke Turijner het Holland House te vinden, sinds er een artikel hierover in de plaatselijke krant heeft gestaan. En ze vinden het hier fantastisch.

Hier in het Huis hebben we een schaatsbaan van 20 bij 30 meter. Iedereen kan hier gratis schaatsen lenen en lekker een paar rondjes schaatsen. De Nederlanders geloven dat wel, maar de Italianen staan gerust heel de middag op de baan.

's Avonds is het voor hen ook feest. Gratis toegang en een biertje tegen een redelijke prijs.

De Italianen hebben ook de Nederlandse kroketten en bitterballen ontdekt en veel bezoekers proberen ook een glaasje jenever uit. Volgens mij worden er op een avond zo'n 800 broodjes kroket verkocht!

Een ding krijgen we alleen niet uitgelegd en dat is de chipknip. Want in heel het huis kan er alleen maar met de chipkaart betaald worden. Ook snappen ze het systeem van 'een potje maken' niet; iedere Italiaan bestelt meestal alleen voor zichzelf. Soms leidt het wel tot irritaties. Nou helpt het ook niet mee dat ik (en veel van mijn collega's) geen Italiaans spreek en de Italianen geen woord Engels.

Net heb ik de valpartij van de mannen-ploegachtervolging gezien. Ik ben nog in rouwstemming, maar dat zal wel veranderen als ik gezellig met Kees Verkerk biertjes sta te tappen!

Schaatsers getapt

Zaterdag 18 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de zesde aflevering.

Inge de Jong en Rintje Ritsma.

Voor de lezers wordt het misschien een cliché, maar het blijft top hier in het Holland House.

Donderdagavond stonden er dus verschillende oud-schaatsers achter de bar. Wat een mediacircus! In de feesttent staan twee bars en ik stond net bij de bar waar de pers foto's mocht maken. Ik heb Ard Schenk even een korte tapcursus gegeven, maar de mannen en vrouw hadden het tappen al snel onder de knie.

Na een korte huldiging op de schaatsbaan hier in het Huis door Erica Terpstra, kwamen ze weer snel achter de bar staan om de vele fans te bedienen. Veel mensen wilden alleen maar door de oud-schaatsers geholpen worden en als ze de kans kregen met hen op de foto.

Ik denk dat er deze donderdagavond 5500 bezoekers geweest zijn en er is zeker 1000 man weggestuurd omdat het vol zat. Zelf heb ik daar niet veel van meegekregen. Ik heb gezellig met Kees Verkerk achter de tap gestaan met Jamie Cullum een meter van mij vandaan. Die had eventjes opgetreden.

De huldiging van de schaatsers vanwege hun bronzen medaille was ondanks alles toch nog een groot feest. Ik vind het altijd wel jammer dat ze vaak meteen weggaan, meestal omdat ze nog even langs Mart Smeets moeten in Café Torino of omdat ze op tijd naar bed gaan.

De stand van vandaag voor wat betreft de ere-galerij 'Op de foto met BN-ers': ik ben op de foto gegaan met Ard Schenk, Kees Verkerk, Leo Visser

en met Rintje Ritsma. Een topdag, mag ik wel zeggen.

Fijn weekend!

Inge de jong

Ruimte voor zeventuizend gasten

Door Inge de Jong

Maandag 20 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de zevende aflevering.

Inge werkt aan haar column.

Tot nu toe heb ik elke dag wel wat beleefd. En ik beleef elke dag heel gave dingen, maar om nou weer te vertellen over hoe leuk de huldinging was en dat ik geborreld heb met Mark Tuitert, Rintje Ritsma, Wilfried de Jong, Dionne de Graaf en Theo Bos (broertje van...). Of dat het weer een superavond was, met gelukkig heel veel Nederlanders en zeer weinig Italianen zodat het een echt Hollands feestje was, gaat misschien wat vervelen, dus vandaag wil ik kort vertellen over het huis zelf.

Zoals ik in het begin al zei, zijn voor de opbouw vijftig trucks deze kant opgekomen. Als je het huis binnenkomt, kom je eerst in een panoramatent. Hier vind je souvenirwinkel, garderobe, maar ook vier internetzuilen en vier zuilen waarmee je een filmpje naar huis kunt sturen.

Als je doorloopt, kom je in de grote tent. Deze bestaat ook weer uit twee delen. Als je de zaal inloopt, loop je meteen tegen een grote binnenschaatsbaan aan.

Aan weerszijden heb je eetgelegenheden; aan de ene kant de lekkere

Hollandse snack, aan de andere kant de Italiaanse hapjes. Midden in de tent is er nog een verhoging, waar het restaurant geplaatst is. Hier heeft Willem-Alexander al een paar keer gegeten. Achterin is het feestgedeelte. Hier hebben we elke avond een optreden en staan de twee hoofdbars.

Verder hebben we nog een crewkantine. Elke dag zorgt een team van koks ervoor dat tweehonderd mensen een goede maaltijd krijgen. In een aparte zaal zit de business lounge. Hier komen de VIP's, de atleten en mensen op uitnodiging. Hier gaat het er allemaal wat chiquer aan toe, maar zij maken niets mee van alle huldigheden.

In ieder geval is er genoeg ruimte om 7000 gasten te kunnen ontvangen, zoals gisteren het geval was. Net zie ik dat Marianne Timmer goud heeft! Ik ga me dus maar opmaken voor de avond en jullie morgen gewoon weer lekker lastigvallen met een feestverhaal.

Alsof het elke avond carnaval is

Door Inge de Jong

Dinsdag 21 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de achtste aflevering.

Inge de Jong (rechtsonder) en haar collega's van het Holland House.

Ik hang net de telefoon op na een gesprek met mijn moeder. Ze vroeg zich af of ik het feesten nog niet zat ben en of ik onderhand nog niet naar huis wil. Ja en nee. Je kunt dit eigenlijk een beetje zien alsof het elke avond carnaval is. Mensen zijn verkleed en hebben allemaal goede zin.

Ik heb hier genoeg dronken mensen gezien, maar nog geen een vechtpartij. En dat vind ik toch opvallend, gezien het aantal mensen dat hier op een avond binnen is. Ik denk dat het voor een groot gedeelte te maken heeft met het schaatspubliek. Want hoewel er ook een bobsleeteam is, en een aantal snowboarders, is de grote trekpleister

natuurlijk het schaatsen.

Dit werk kun je volhouden doordat er elke dag nieuwe mensen zijn die er zin in hebben. En door de collega's die er elke dag weer een leuke dag van maken. Natuurlijk is er altijd wel eentje bij die er even doorheen zit. Gisteren had ik zo'n dag. Mijn stem was helemaal weg door het meezingen en schreeuwen. Ik had veel te weinig geslapen; minder nog dan de zes uur die ik normaal nog wel weet te pakken. Ik zat er gewoon even doorheen. Maar dan stap je die tent in en dan zie je al die mensen weer. Helemaal uitgelaten omdat Marianne Timmer goud had gewonnen.

Weinig slaap

Na het werken, als we weer in het hotel zijn, hebben we vaak nog een naborrel op kamer 180. Ik ben er niet altijd bij, maar het is wel heel gezellig om even na te kletsen, wat te drinken en te eten. Maar vooral wordt er gelachen.

Door dit soort dingen hou ik het vol om drieënhalve week aan een stuk te werken met heel weinig slaap. Ik krijg hier zoveel energie van iedereen. Neemt niet weg dat ik iedereen in Nederland wel begin te missen. Maar het weekje dat ik nog hier zit, ga ik zeker volhouden. Ciao! <

Kleintje Pils

Door Inge de Jong

Woensdag 22 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de negende aflevering.

Inge en Kleintje Pils tijdens de 1500 meter voor mannen.

Ik kom net terug van mijn eerste schaatswedstrijd ooit. Wat gaaf! Ik ben er nu al verslaafd aan. Vorige week heb ik nog kaartjes kunnen regelen voor de 1500 meter mannen. Een populaire afstand; degene die het voor mij heeft geregeld, heeft daar veel moeite voor moeten doen. Maar goed, het is gelukt en we zijn met 15 collega's geweest. Het is toch een heel andere belevenis dan op televisie. Als ik thuis kijk, trek ik het vaak niet

van de spanning; hier is dat bijna niet het geval. Dat komt omdat er zoveel om je heen gebeurt. Het mooiste vind ik nog wel dat het muisstil is als er iemand moet starten. Zeker toen Shani Davis een valse start had en voor de tweede keer moest starten, kon je een speld horen vallen. Prachtig. En dan meteen na de start barst het feestgedruis los. Ik denk dat twee derde van het publiek Nederlands is en je kunt ook duidelijk merken wanneer iemand wel of niet favoriet is. Buiten de Nederlandse schaatsers zijn de Amerikanen Joey Cheek en Shani Davis populair, maar Chad Hedrick krijgt niet zoveel waardering. Niet meer dan logisch, vind ik.

En dan is er natuurlijk nog de dweilpauze. De eerste paar wedstrijden werden ze nog geweerd, maar uiteindelijk drong het ook tot de Italianen door dat je niet zonder een goed dweilorkest als Kleintje Pils kunt. Zij komen even een vrolijk deuntje blazen en meteen wordt er druk gefotografeerd en gefilmd door de buitenlandse pers. Dit soort dingen blijft gewoon indruk maken bij de buitenlanders. Kleintje Pils staat recht voor ons en dat is gewoon super. Nog voordat de eerste noot gespeeld is, staan mensen al op de stoelen mee te dansen. Ze mogen helaas niet heel de dweilpauze spelen, omdat er ook nog een of ander cheerleaderdانسje gedaan moet worden. Wie dat ooit bedacht heeft? Cheerleaden hoort niet bij het schaatsen en dat zal het hopelijk nooit worden ook.

Erica (Terpstra) is er vandaag ook weer bij, samen met onze prins. Vanuit de verte kan ik haar al jaloers onze kant op zien kijken en ik zie haar denken: daar is het veel gezelliger dan hier! Erica, kom de volgende keer maar lekker bij ons zitten, we maken wel een plaatsje voor je vrij.

De BB'ers Jeroen en Max

Door Inge de Jong

Donderdag 23 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag aflevering tien.

Inge bij de bekende Bredanaars Jeroen en Max.

Vandaag geen stukje over BN'ers (gaat ook zo vervelen) maar over BB'ers...de bekende Bredanaars die hier werken. Nu nog niet, maar na dit stukje natuurlijk wel. Naast mij werken hier nog twee mensen uit Breda: Jeroen en Max.

Jeroen is hier medeverantwoordelijk voor de logistiek. Dat is heel breed. Heb je iets nodig, moet er iets gekocht worden, is de drank bijna op, dan ga je naar de mannen van de logistiek. In vergelijking met wat zij doen, heb ik het nog maar makkelijk bij de bar. Lange dagen, veel sjouwen. Daarnaast zijn ze ook overal inzetbaar. Is er ergens een mannetje (of vrouwtje) te kort, dan roep je de mannen van de logistiek. Eigenlijk is Jeroen een manusje van alles. Om de mannen (en een vrouw) iets te ontlasten is er een aantal Italianen aangenomen. Maar dat valt niet mee. Het werktempo ligt beduidend lager dan dat van de Nederlanders en vaak moet je met handen en voeten uitleggen wat er moet gebeuren. Als horecamanager moet hij in het dagelijkse leven ook mensen aansturen, maar dat is hier toch wel een grotere uitdaging.

Max is werkzaam bij de outlet beveiliging. Op zich spreekt het natuurlijk voor zich wat dit inhoudt. Het is echter wel heel belangrijk, zeker de laatste dagen. Met de toenemende populariteit van het Huis (we zijn uitgeroepen tot de 'place to be' in Turijn, zijn we heel erg populair geworden. Rijen met Italianen stonden afgelopen weekend buiten. Om het allemaal in goede banen te leiden, zijn er scheidingshekken neergezet. De Nederlanders hebben hier namelijk voorrang op de 'buitenlanders'. Het blijft tenslotte een Holland Huis. Nu staan er al weer lange rijen buiten. We verwachten namelijk zeer veel Nederlanders vanwege de Nederlandse schaatsers die vandaag in actie komen. De dagen ervoor was de politie er al bijgeroepen om de Italianen in bedwang te houden. De mannen van de beveiliging doen natuurlijk hun best, maar 3000 man onder de duim houden, blijft lastig.

Max helpt ook mee bij de garderobe. Vandaag had hij de dubieuze eer om een pyjamabroek aan te nemen. Nooit een saai moment hier.

Standaard op de bar

Zaterdag 25 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgt de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag aflevering elf.

Inge en haar collega's op de bar in het Holland Huis.

Gisteravond rustig aan gedaan (geen afterparty op kamer 180) en vandaag heb ik heerlijk uitgeslapen. Om half 1 kwam Susan op de kamer om te vragen of ik meeding naar de stad, maar ik geloofde het wel voor een keertje. Even tijd voor mezelf, lekker lang douchen en tutten. Je zit hier continu met mensen om je heen, dus als je een keertje tijd voor jezelf hebt, is dat dubbel genieten. Het is ondertussen half 2 en de supermarkt is al dicht...tot 4 uur, dus weer geen ontbijt. Nou ja, dan maar weer een cake halen bij de receptie. Het ontbijt er wel heel erg bij ingeschoten de laatste weken. In het begin viel ik hier aardig af, vanwege al het sjouwwerk bij het opbouwen, maar de laatste tijd is het juist het omgekeerde. Iedereen die hier 's avonds werkt, krijgt namelijk om een uurtje of 12 de populaire 'midnight snack'. Meestal heb ik rond die tijd wel weer trek, dus zo'n lekkere Hollandse kroket gaat er dan zeker in. Reken je daar nog de chips en de drank bij van de after-afterparty in de hotelkamer, dan valt het nog mee dat ik in mijn broek pas.

Eenmaal aangekomen in het Huis, ga ik even rustig mijn mail bekijken. Vandaag kreeg ik reactie's doorgemailed van een lezeres die mijn stukjes leuk vindt! Ik ben helemaal blij. Ik krijg wel van vrienden en familie reactie, maar als het van een vreemde is, is dat dubbel zo leuk. Na de mail, ben ik naar de 10 kilometer gaan kijken. Ik had geen kaartjes, maar hier kijken is misschien nog wel leuker. In de feestzaal zitten veel Nederlanders op de grond om de wedstrijd te volgen op drie grote schermen. Na het slopende wachten, hebben we weer goud en brons! Ik verheug me nu al op vanavond. Standaard klimmen we dan op de bar, dus vanavond zal geen uitzondering zijn. De gasten vinden het fantastisch, en nemen het wachten op een koud biertje voor lief.

In Breda gaat iedereen zich opmaken voor carnaval. Ik heb vanavond mijn eigen feestje, want het is mijn laatste avond achter de bar. Feesten!

Inge de Jong

Werken in 'Casa Olanda' was super

Maandag 27 februari 2006 - Inge de Jong uit Breda volgde de Olympische Spelen vanachter de bar in het Holland House in Turijn. Vandaag de laatste aflevering.

Inge wacht op de trein naar Breda.

Het zit erop, over en uit. Straks heb ik drieënhalve week aan een stuk gewerkt en ik moet eerlijk bekennen dat ik niet had gedacht dat ik het vol zou houden, maar het is me gelukt! Met maar één dipje van afgelopen week, vind ik dat ik het goed gedaan heb en ik ben best trots op mezelf, want naast mijn werk hier, heb ik ook bijna elke dag tijd vrijgemaakt om deze columns te schrijven. Met veel plezier overigens, maar het viel niet altijd mee om de deadline te halen.

Als ik terugdenk aan de laatste weken dan komt er maar één ding in mij op en dat is dat dit echt een onvergetelijke ervaring is geweest. Drie weken lang heb ik geleefd en gewerkt in het dorp van 3000 vierkante meter dat 'Casa Olanda' heet en het was super.

Ondertussen zijn er vandaag al enkele dingen afgebroken, maar morgen begint het echte werk. Dan gaan we er weer met zijn allen tegenaan om 'ons huisje' af te breken. Dinsdag mag ik dan lekker naar huis, lekker naar mijn eigen bedje, mijn eigen douche en naar mijn vriendje...heerlijk.

Vanavond hebben we eerst nog ons eigen feest. Om 11.00 uur worden alle gasten vriendelijk verzocht het Huis te verlaten en dan zijn wij aan de beurt. De managers kruipen dan achter de bar en wij gaan genieten en bijkletsen. Sommige collega's heb ik al heel lang niet gezien omdat er verschillende shifts zijn.

Hoewel ik nu vooral denk aan slapen, denk ik dat er over een tijdje wel weer de kriebels zullen komen voor de zomerspelen in Peking. Ik heb ook nog niemand gesproken die over twee jaar niet mee wil, dus wie weet ga

ik je over twee jaar wel weer lastig vallen met mijn belevenissen in Peking. Sommige collega's zijn zelfs al Chinees aan het leren! (Je kunt maar beter goed voorbereid zijn.)

Tot die tijd: arrivederci en wellicht tot ziens in Breda. Ik heb nog veel meer leuke verhalen, die niet de krant hebben gehaald...dus spreek me maar aan.

Inge de Jong